

regeringen, har CD fået nogle klare holdninger til mange privatiseringstanker og patienters frie valgmuligheder. Så det lover godt, hvis vi tænker frem til efter næste valg, hvor der vel kommer et borgerligt flertal, og de ting, vi går og snakker om her som oppositionspartier, bliver så regeringens politik efter næste valg.

Så taler man om, at Danmark er et foregangsland, og sundhedsministeren mener vel også, at vi inden for sundhedsområdet er et foregangsland.

Jeg vil gerne erindre om, at Folketingets Sundhedsudvalg var på besøg i Frankrig i august måned sidste år, og der havde vi muligheden for at tale med den franske sundhedsminister. Vi nævnte, hvordan ventetiderne var i Danmark, og Hervé Gaymard, som han hed, var vildt forbavset. Han sagde faktisk, at hvis han som sundhedsminister havde de samme ventetider i Frankrig, så var den franske mentalitet ikke sådan, at han kunne få lov til at blive siddende som sundhedsminister. Befolkningen ville simpelt hen kræve, at der skulle være bedre forhold. Han sagde samtidig, at I danskere må da have en særlig tålmodighed, når I finder jer i sådan nogle ting.

Så vil jeg sige nogle ord om, hvorvidt det her er ideologi. Ja, det kan man jo have forskellige holdninger til. Det, som Venstre gør, er ikke så meget, at vi tager hensyn til ideologien. Vi tager hensyn til patienterne. Vi mener faktisk, at hvis det er sådan, at en patient skal vente i 3 eller 5 år på en operation, så er det fornuftigt at sige, at patienten skal have mulighed for at blive behandlet på et privathospital frem for at have den planøkonomiske venten i de her 3-5 år. Det kalder vi ikke ideologi, det kalder vi sund fornuft og hensyntagen til patienterne.

Sundhedsministeren og den socialdemokratiske ordfører siger, at amterne jo bare selv kan vælge. Det har vi hørt mange gange, men som man også kan se i bemærkningerne til Venstres forslag, er det sådan, at amtskommunerne sendte kun 850 patienter til behandling på privathospitaler i 1996. Det svarer faktisk til kun 0,1 pct. af det samlede antal udskrevne patienter i 1996. Det er jo ikke, fordi man har brugt dem så livligt. Kun 7 ud af landets amter henviste således patienter til behandling på privathospital i 1996, og Københavns Amt, Storstrøms Amt, Sønderjyllands Amt, Vejle Amt, Ringkøbing Amt, Århus Amt og Viborg Amt henviste ikke en eneste patient til privathospital.

Kom ikke og sig, at vi har ordningen, fordi patienterne eller amterne bare selv kan vælge. Sagen er jo, at patienterne gerne vil på privathospital, de har bare ikke mulighed derfor.

Jeg vil lige sige, at der er mange, der har nævnt gratisprincippet. Jeg synes, man bør erindre, at der ikke er noget, der er gratis, heller ikke inden for sygehusvæsenet. Det er vederlagsfrit. Der er flere ordførere, der har nævnt ordet gratisprincippet, men ting koster altså noget, det er bare det offentlige, der betaler i stedet for.

Jeg synes, at vi har haft en nogenlunde god debat, og jeg må sige, at jeg ikke er overrasket over hverken Socialdemokratiet eller SF eller Enhedslisten. Det er de samme ting, vi har hørt gennem mange år. De giver udtryk for, at det skal være sådan, at vi stadig væk bevarer gratisprincippet, som de siger, og derfor vil de ikke gå ind og sige ja til Venstres eller Fremskridtspartiets forslag.

Så vil jeg gerne stille et spørgsmål: I dag er det jo sådan, at hvis en patient vælger en hofteoperation på et privathospital, så koster det vel omkring en 40.000-50.000 kr. Men med det udmærkede forslag fra Venstre, så bliver prisen altså betydelig lavere. Det vil sige, at vi går hen og hjælper de patienter, der i dag skal betale 100 pct., så de skal betale en betydelig lavere pct. I dag - det vil jeg gerne sige til både SF, Enhedslisten og Socialdemokratiet - er det jo sådan, at patienterne skal betale det store beløb. Det, vi siger, er, at vi synes, de betaler for meget i dag. Vi vil gerne have, de skal betale noget mindre. Det er da en tilnærmelse til det vederlagsfrie princip eller til gratisprincippet, som man kalder det. Derfor kan jeg ikke rigtig forstå, hvorfor man går imod det, for vi tager hensyn til patienter, som i dag skal betale relativt meget.

Jeg vil også sige, at Socialdemokraternes modstand jo sådan set mere er i Folketinget, fordi det er jo sådan, uden at jeg bliver for nærgående, at når socialdemokrater selv bliver syge, hvad enten de sidder i amtsråd, eller de sidder i Folketinget, kan de udtale sig til pressen og sige: Netop mine smerter var så onde ved mig, at der var behov for, at jeg skulle vælge et privathospital. Selv her i Folketingssalen er der en socialdemokrat, der har sagt noget lignende og derefter valgt at blive behandlet på et privathospital, og vedkommende har bagefter i forskellige medier forsvaret sin handling og sagt: Det var min situation, der var så vanskelig, at jeg blev nødt til at vælge et privathospital.